

ROMÂNIA
CURTEA DE APEL BUCUREȘTI
SECȚIA A VIII-A CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL
Dosar nr. 2805/2/2011

Sentința civilă nr. 2969
Ședința publică din 14.04.2011

Pe rol se află soluționarea cererii de chemare în judecată formulate de reclamanta ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE în contradictoriu cu pârâtul CONSILIUL SUPERIOR AL MAGISTRATURII.

La apelul nominal făcut în ședință publică a răspuns reclamanta, reprezentată de magistrat asistent S.B.G., cu delegație pe care o depune în ședință, lipsind pârâtul.

S-a făcut referatul cauzei de către grefierul de ședință care învederează instanței că obiectul cauzei este suspendare executare act administrativ și *procedura de citare este legal îndeplinită*.

Nemaifiind cereri de formulat, excepții de invocat sau probe de administrat, Curtea acordă cuvântul pe fondul cererii de suspendare.

Reclamanta, prin reprezentant, solicită admiterea cererii și suspendarea Hotărârii nr. 160/17.03.2011 emisă de CSM. Arată că, în ce privește cazul bine justificat, din punctul său de vedere lipsește temeiul legal pentru ca pârâtul să emită o asemenea hotărâre. Prin întâmpinare, la pagina 10, pârâtul spune că nu există nici o prevedere legală care să-i interzică a emite o asemenea hotărâre, însă articolul 4 din Legea nr. 24/2000 prevede că actele normative se elaborează în funcție de autoritatea publică competentă să le adopte. Nu există nici o dispoziție legală care să abilitze CSM să adopte actul contestat. În ce privește condiția pagubei iminente, pe data de 18.04.2011 expiră termenul pentru depunerea candidaturilor pentru ocuparea posturilor vacante de judecător la Înalta Curte de Casație și Justiție și până la această dată, atât candidații, cât și Consiliul Superior al Magistraturii, trebuie să cunoască procedura pentru selecția candidaților, pentru că ar fi inoportună desfășurarea procedurii conform hotărârii CSM ce va fi supusă controlului de legalitate, pe calea acțiunii în anulare.

CURTEA,

Deliberând, reține următoarele:

Prin cererea înregistrată pe rolul acestei instanțe la data de 28.03.2011, reclamanta ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE a solicitat, în contradictoriu cu pârâtul CONSILIUL SUPERIOR AL MAGISTRATURII, suspendarea Hotărârii Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr.160 din 17 martie 2011 prin care a fost aprobat Ghidul privind procedura de selecție a candidaților pentru promovarea în funcția de judecător la Înalta Curte de Casație și Justiție până la pronunțarea instanței de fond.

În motivarea acțiunii, reclamanta a arătat că hotărârea respectivă este un act administrativ cu caracter normativ în sensul dispozițiilor art. 2 alin. 1 lit. c) din Legea nr. 554/2004, astfel că, potrivit dispozițiilor art. 1 și art. 8 din Legea nr. 554/2004, poate forma obiectul unei acțiuni în contencios administrativ și, pe cale de consecință, obiectul unei cereri de suspendare a executării formulate în temeiul art.14 din Legea nr. 554/2004.

Reclamanta invocă încălcarea interesului legitim public reprezentat de realizarea competenței ce îi este stabilită de lege, atât din perspectiva noilor atribuții ce îi sunt conferite prin adăugarea la lege, cât și din perspectiva adoptării de către Consiliul Superior al Magistraturii a hotărârii contestate cu nesocotirea competenței stabilite de lege.

În ce privește condițiile prevăzute de art. 14 din Legea nr. 554/2004, reclamanta arată în esență că împrejurările care sunt de natură să creeze o indoială serioasă în privința legalității Hotărârii Plenului CSM nr.160 din 17 martie 2011 rezidă în faptul că a fost adoptată cu încălcarea dispozițiilor art. 3 alin. 1, art. 4, art. 21 și art. 42 alin. 4 din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată.

Pârâtul a formulat întâmpinare prin care a solicitat respingerea cererii ca nefondată.

Analizând actele depuse la dosar, susținerile părților și prevederile legale aplicabile în materie, Curtea reține următoarele:

Conform art. 14 alin. 1 teza I din Legea nr. 554/2004, „În cazuri bine justificate și pentru prevenirea unei pagube iminente, după sesizarea, în condițiile art. 7, a autorității publice care a emis actul sau a autorității ierarhic superioare, persoana vătămată poate să ceară instanței competente să dispună suspendarea executării actului administrativ unilateral până la pronunțarea instanței de fond”.

Reclamanta a sesizat autoritatea pârâtă la 25 martie 2011 cu cererea de revocare a Hotărârii Plenului CSM nr. 160/2011, aceasta fiind înregistrată sub nr. 1/7640/1154.

În ce privește prima dintre condițiile prevăzute de lege pentru suspendarea executării actului administrativ, existența cazurilor „bine justificate”, definite de legiuitor ca fiind „împrejurările legate de starea de fapt și de drept, care sunt de natură să creeze o îndoială serioasă în privința legalității actului administrativ” (art. 2 alin. 1 lit. t) din Legea nr. 554/2004), reclamanta a invocat următoarele:

Hotărârea contestată a fost adoptată în absența competenței Consiliului Superior al Magistraturii de a adopta un act cu caracter normativ în materia promovării în funcția de judecător la Înalta Curte de Casație și Justiție.

Dispozițiile art.4 alin. 1 din Legea nr.24/2000 prevăd expres că „actele normative se elaborează în funcție de [...] autoritatea publică competentă să le adopte”, iar alin. 3 al aceluiași articol dispune în sensul că „actele normative date în executarea legilor [...] se emit în limitele și potrivit normelor care le ordonă”.

În raport cu aceste norme de tehnică legislativă, în nici o reglementare cu forță juridică superioară nu este prevăzută competența Consiliului Superior al Magistraturii de a adopta acte cu caracter normativ prin care să fie reglementată procedura de promovare în funcția de judecător la Înalta Curte de Casație și Justiție.

Or, prin hotărârea contestată este aprobat Ghidul privind procedura de selecție a candidaților pentru promovarea în funcția de judecător la Înalta Curte de Casație și Justiție, deși dispozițiile art. 52 din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare - care reprezintă sediul materiei în privința promovării în funcția respectivă - nu abilitază Consiliul Superior al Magistraturii să emită vreun act prin care să organizeze executarea dispozițiilor respective (în sensul art.4 alin. 3 din Legea nr. 24/2000, dispozițiile menționate din Legea nr.303/2004 nu ordonă Consiliului Superior al Magistraturii să adopte un act cu caracter normativ în executarea dispozițiilor respective).

Totodată, nici dispozițiile art. 38 alin. 1 din Legea nr. 317/2004, care prevăd actele cu caracter normativ pe care Consiliul Superior al Magistraturii este abilitat să le adopte, nu prevăd competența Consiliului de a promova un act care să reglementeze procedura de promovare în funcția de judecător la Înalta Curte de Casație și Justiție. Aceleași dispoziții prevăd competența Consiliului de a adopta „alte regulamente și hotărâri prevăzute în Legea nr. 303/2004, republicată, și în Legea nr. 304/2004, republicată”, însă niciuna dintre cele două legi nu prevede abilitarea Consiliului de a emite un asemenea act.

Reclamanta a invocat în susținerea punctului său de vedere jurisprudența Secției de contencios administrativ și fiscal a Înaltei Curți de Casație și Justiție, reprezentată de decizia nr. 556 din 14 februarie 2008 prin care a fost anulată Hotărârea nr. 477 din 26 iunie 2007 a Plenului Consiliului Superior al Magistraturii prin care au fost promovate reglementări cu caracter normativ în domeniul eliberării din funcție, decizie prin care s-a reținut că CSM are competența de a adopta acte cu caracter normativ numai în domeniile expres prevăzute de art. 38 alin. 1 din Legea nr. 317/2004, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și în situațiile expres prevăzute de Legea nr. 303/2004 și Legea nr. 304/2004.

În apărare, autoritatea pârâtă a arătat că nici o prevedere legală nu îi interzice să elaboreze norme proprii prin care să-și organizeze activitatea în domeniile de competență recunoscute de lege.

Prin urmare, demersul în discuție, prin care, în forma și cuprinsul unui ghid, au fost stabilite normele care să organizeze în concret exercitarea atribuției legale a Consiliului

Superior al Magistraturii de a dispune cu privire la promovarea judecătorilor și procurorilor la instanța supremă, nu constituie o depășire a competenței Consiliului Superior al Magistraturii, respectiv o încălcare a dispozițiilor art. 38 alin. 1 din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicată, cu modificările și completările ulterioare, cu referire la dispozițiile art. 52 din Legea nr. 303/2004, privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare și la cele ale Legii nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

De altfel, încă din anul 2005 au fost elaborate ghiduri, pe baza cărora s-au desfășurat procedurile de promovare la Înalta Curte de Casație și Justiție, în acest sens fiind și Hotărârea Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr. 366/13.05.2010 de aprobare a Ghidului privind selecția candidaților pentru funcția de judecător la Înalta Curte de Casație și Justiție, Hotărârea Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr. 482/19.10.2005 de aprobare a Ghidului de interviu pentru evaluarea candidaților la funcția de judecător la Înalta Curte de Casație și Justiție și Hotărârea Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr. 492/26.10.2005 de aprobare a criteriilor orientative pentru aplicarea condiției privind remarcarea în activitatea profesională, în vederea promovării în funcția de judecător la Înalta Curte de Casație și Justiție.

Curtea apreciază că împrejurările invocate de reclamantă cu privire la competența CSM de a adopta un act cu caracter normativ în materia promovării în funcția de judecător la Înalta Curte de Casație și Justiție nu sunt de natură să creeze o îndoială serioasă în privința legalității actului administrativ.

Conform art. 52 alin. 1 din Legea nr. 303/2004, republicată, cu modificările și completările ulterioare, „Promovarea în funcția de judecător la Înalta Curte de Casație și Justiție se face de către Consiliul Superior al Magistraturii”, dintre persoanele care îndeplinesc condițiile prevăzute de lege: au obținut calificativul „foarte bine” la ultima evaluare, nu au fost sancționați disciplinar, s-au remarcat în activitatea profesională și au o vechime în funcția de judecător sau procuror de cel puțin 12 ani.

Conform alin. (4) al aceluiași articol, „Judecătorii care îndeplinesc condițiile prevăzute la alin. 1 își pot depune candidaturile pentru funcția de judecător la Înalta Curte de Casație și Justiție, însoțite de orice înscrisuri considerate relevante, în termen de 30 de zile de la publicarea postului vacant, la colegiul de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție, care le analizează și le înaintează Consiliului Superior al Magistraturii, însoțite de un raport consultativ asupra promovării, în termen de 10 zile de la primire.”

În condițiile în care legiuitorul stabilește competența Consiliului Superior al Magistraturii în realizarea activității respective: promovarea în funcția de judecător la Înalta Curte de Casație și Justiție, și îi trasează obligații referitoare la analiza îndeplinirii de către candidați a unor condiții (dintre care una presupune aprecierea faptului de a se fi remarcat în activitatea profesională), fără să stabilească și cadrul organizatoric în care vor fi desfășurate toate operațiunile ce stau la baza actului administrativ, criteriile ce stau la baza aprecierii, se deduce, în opinia instanței, că autoritatea are competența de a stabili aceste reguli.

Faptul că în cuprinsul art. 38 alin. 1 din Legea nr. 317/2004 nu este enumerată și hotărârea privind procedura de selecție a candidaților pentru promovarea în funcția de judecător la ÎCCJ nu înseamnă că CSM nu poate adopta o hotărâre prin care să stabilească reguli procedurale, criterii orientative care să stea la baza activității desfășurate de autoritate în îndeplinirea atribuțiilor legale.

Curtea constată că decizia invocată de reclamantă în susținerea acțiunii (nr. 556 din 14 februarie 2008) nu a fost depusă la dosar, nu s-a indicat publicația unde poate fi consultată, și nu a fost publicată pe site-ul Înaltei Curți de Casație și Justiție.

Reclamanta a mai susținut faptul că hotărârea contestată a fost emisă fără indicarea temeiului legal.

În preambulul hotărârii contestate, se precizează drept temei legal, următoarele dispoziții: art. 134 alin. 4 din Constituție, republicată, conform căreia: „Consiliul Superior al Magistraturii îndeplinește și alte atribuții stabilite prin legea sa organică, în realizarea

rolului său de garant al independenței justiției”; art. 23 alin. 1 din Legea nr.317/2004, conform căreia: „Consiliul Superior al Magistraturii funcționează ca organ cu activitate permanentă. Hotărârile Consiliului Superior al Magistraturii se iau în plen sau în secții, potrivit atribuțiilor care revin acestora”, art. 52 din Legea nr. 303/2004, republicată, cu modificările și completările ulterioare, conform căreia: „Art.52. - (1) Promovarea în funcția de judecător la Înalta Curte de Casație și Justiție se face de către Consiliul Superior al Magistraturii, dintre persoanele care au îndeplinit funcția de judecător în ultimii 2 ani la tribunale sau curți de apel, au obținut calificativul "foarte bine" la ultima evaluare, nu au fost sancționați disciplinar, s-au remarcat în activitatea profesională și au o vechime în funcția de judecător sau procuror de cel puțin 12 ani. (2) Dispozițiile art. 48 alin. 10-12 se aplică în mod corespunzător. (3) Evidența posturilor vacante de judecător la Înalta Curte de Casație și Justiție este publică și disponibilă permanent pe pagina de internet a Consiliului Superior al Magistraturii și pe cea a Înaltei Curți de Casație și Justiție. (4) Judecătorii care îndeplinesc condițiile prevăzute la alin. 1 își pot depune candidaturile pentru funcția de judecător la Înalta Curte de Casație și Justiție, însoțite de orice înscrisuri considerate relevante, în termen de 30 de zile de la publicarea postului vacant, la colegiul de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție, care le analizează și le înaintează Consiliului Superior al Magistraturii, însoțite de un raport consultativ asupra promovării, în termen de 10 zile de la primire.”

Arată reclamanta că niciuna dintre aceste dispoziții legale citate nu abilitază Consiliul Superior al Magistraturii să adopte o asemenea hotărâre prin care să aprobe „Ghidul privind procedura de selecție a candidaților pentru promovarea în funcția de judecător la Înalta Curte de Casație și Justiție”.

În consecință, hotărârea contestată a fost elaborată și adoptată cu nerespectarea dispozițiilor art.42 alin. (4) din Legea nr. 24/2000, conform căreia pentru celelalte categorii de acte normative, altele decât legile și actele Guvernului, „formula introductivă cuprinde [...] temeiurile juridice pe baza și în executarea, cărora actul a fost emis”.

Pârâtul a arătat că Plenul Consiliului Superior al Magistraturii a indicat în preambulul hotărârii în discuție prevederile constituționale și legale pe baza cărora au fost adoptate normele care să organizeze în concret exercitarea atribuției de a dispune cu privire la promovarea judecătorilor și procurorilor la instanța supremă.

Curtea constată că împrejurările invocate de reclamantă nu pot sta la baza reținerii unui caz justificat în sensul art. 14 alin. 1. Pe de o parte, actul administrativ respectă dispozițiile art. 42 alin. 4 din legea nr. 24/2000, în sensul că acesta cuprinde temeiurile juridice pe baza și în executarea cărora actul a fost emis.

Analiza și stabilirea faptului dacă normele de drept avute în vedere de autoritate pot abilita CSM să adopte Hotărârea în discuție, din perspectiva aplicării dispozițiilor art. 14 alin. 1 corob. cu art. 2 lit. t din Legea nr. 554/2004, s-a realizat la primul punct, conform celor mai sus reținute.

Reclamanta a susținut prin acțiune că hotărârea contestată adaugă dispozițiilor legale cu forță juridică superioară- art. 52 din Legea nr.303/2004, republicată, cu modificările și completările ulterioare, fiind astfel dată cu încălcarea dispozițiilor art. 4 alin. 3 din Legea nr. 24/2000, conform căreia „Actele normative date în executarea legilor [...] se emit în limitele și potrivit normelor care le ordonă”..

Reglementarea chiar sumară, prin dispozițiile art. 52 din Legea nr. 303/2004, a condițiilor și procedurii de promovare în funcția de judecător la Înalta Curte de Casație și Justiție, nu poate fi suplinită printr-o hotărâre a Plenului CSM, adoptată în lipsa unei abilitări acordate în acest sens, chiar dacă intenția Consiliului este de a realiza o îmbunătățire a respectivei modalități de selecție.

Altfel spus, arată Înalta Curte de Casație și Justiție, repararea unei imperfecțiuni legislative (reglementarea sumară a dispozițiilor art.52 din Legea nr.303/2004) printr-o altă greșeală (extrem de gravă, constând în adăugarea prin prevederi inferioare la o reglementare de nivel superior), nu este de natură a conduce la atingerea scopului urmărit atât de către Consiliul Superior al Magistraturii, dar în primul rând de către Jurisdicția Supremă.

Dintre dispozițiile cuprinse în Ghid care adaugă la dispozițiile art.52 din Legea nr.303/2004, exemplifică reclamanta următoarele:

1- prevederile art. 2 alin. 2 lit. d) și e) din Ghid, care stabilesc obligația candidaților de a depune „lucrări întocmite de candidat, cum ar fi hotărâri judecătorești cu obiect diferit sau, după caz, acte întocmite de procurori, inclusiv hotărâri judecătorești desființate sau casate ori acte ale procurorului infirmate” și „opinia majoritară motivată a judecătorilor sau, după caz, a procurorilor din cadrul secției instanței sau parchetului la care își desfășoară activitatea candidatul, adoptată prin vot deschis”, deși dispozițiile art. 52 alin. 4 din Legea nr. 303/2004, republicată, prevăd că judecătorii candidați trebuie să depună „orice înregistrări considerate relevante”. Astfel, dispozițiile respective stabilesc, pe de o parte, obligații suplimentare în sarcina candidaților, iar, pe de altă parte, stabilesc obligații suplimentare în sarcina judecătorilor din cadrul secției instanței la care își desfășoară activitatea candidatul, deși aceștia nu sunt nicidecum implicați în procedura de promovare a candidatului;

2- prevederile art. 3 din Ghid, care stabilesc în sarcina Colegiului de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție obligația de a înainta Consiliului Superior al Magistraturii atât un raport consultativ asupra promovării, cât și „o recomandare motivată”, deși o asemenea obligație nu este prevăzută de dispozițiile art. 52 din Legea nr. 303/2004, republicată, care stabilesc doar sarcina înaintării raportului consultativ;

3- prevederile art. 6, art. 7, art. 8 și art. 9 din Ghid, care prevăd atât constituirea, prin hotărâre a Plenului CSM, a unei Comisii pentru selecția candidaților, formată din 3 membri, judecători care își desfășoară activitatea în cadrul secției respective a Înaltei Curți de Casație și Justiție, cât și atribuțiile ce revin acestei Comisii în procedura de promovare. Prin aceste dispoziții sunt stabilite în sarcina judecătorilor Înaltei Curți de Casație și Justiție noi atribuții administrative, deși, conform art. 52 din Legea nr.303/2004, singurele structuri implicate în procedura de promovare sunt doar Consiliul Superior al Magistraturii și Colegiul de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție, iar nicidecum Secțiile sau alți judecători ai Instanței Supreme;

4- prevederile art. 7 alin. 3 din Ghid, care prevăd că judecătorii candidați pentru promovarea la Înalta Curte de Casație și Justiție susțin un interviu în fața Comisiei de selecție a candidaților formată din judecători ai Înaltei Curți de Casație și Justiție, deși dispozițiile art.52 din Legea nr.303/2004 nu prevăd o asemenea procedură;

5- prevederile art.9 alin. 1 din Ghid, conform cărora Comisia de selecție a candidaților întocmește și înaintează Plenului CSM raportul consultativ de evaluare și verificare a pregătirii profesionale a candidaților, deși art. 52 din Legea nr. 303/2004 dispune expres în sensul că raportul consultativ se înaintează de către Colegiul de conducere.

Pârâtul arată, în apărare, că prevederile art. 2 alin. 2 lit. d) și e) nu fac decât să se circumscrie condiției legale prevăzută de art. 52 alin. 1 din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare și anume a celei referitoare la remarcarea în activitatea profesională, fără a adăuga în vreun fel la text.

Această cerință impusă de dispozițiile legale în discuție trebuie privită din perspectiva practică a analizării ei.

Or, dispozițiile art. 2 alin. 2 lit. d) și e) din Ghid, ce fac obiect al criticilor reclamantei, au tocmai menirea de a constitui repere în aprecierea condiției legale, vizând o analiză obiectivă a activității judecătorului sau procurorului care solicită promovarea la instanța supremă, pentru că, fără existența unor pârghii și a unor elemente de verificare a activității candidatului, cerința legală respectivă ar fi golită de conținut.

Cu privire la prevederile art. 3 din Ghid, învederează pârâtul faptul că cerința înaintării și a unei recomandări, alături de raportul consultativ, reiese din dispozițiile art. 40 alin. 1 lit. c din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicată, cu modificările și completările ulterioare, care prevăd atribuția Secției pentru judecători din cadrul Consiliului Superior al Magistraturii de a examina recomandările primite de la Colegiul de conducere al instanței supreme.

În ceea ce privește criticile aduse prevederilor art. 6, art. 7, art. 8 și art. 9 din Ghid, din perspectiva constituirii prin hotărâre a Plenului Consiliului Superior al Magistraturii a

unei comisii de evaluare și verificare a pregătirii profesionale a candidaților, formată din trei membri, judecători care își desfășoară activitatea în cadrul secției respective a Înaltei Curți de Casație și Justiție, a atribuțiilor ce revin acestei comisii în procedura de promovare și a procedurii instituite în fața acestei comisii, precizează pârâtul că dispozițiile la care face referire reclamanta nu fac decât să detalieze o procedură practică și obiectivă de selecție a candidaților la Înalta Curte de Casație și Justiție, în vederea aprecierii în concret a pregătirii profesionale a candidatului și a evaluării activității acestuia, această procedură având suportul legal în înseși dispozițiile art. 52 din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare, mai precis în verificarea îndeplinirii cerinței referitoare la remarcarea în activitatea profesională.

Fără a veni în contradicție cu textul art. 52 din actul normativ anterior menționat și fără a adăuga la acesta, prevederile Ghidului dau conținut și eficiență acestei dispoziții legale, întrucât promovarea judecătorilor și procurorilor la Înalta Curte de Casație și Justiție este atributul Consiliului Superior al Magistraturii.

Or, promovarea judecătorilor și procurorilor la instanța supremă presupune o activitate de selecție a candidaților, circumscrisă criteriilor enunțate de lege.

Dintre aceste criterii, cel privind remarcarea în activitatea profesională presupune, fără îndoială, o evaluare și verificare profesională a candidaților.

Pe de altă parte, continuă pârâtul, este evident că modul în care este organizat și funcționează Consiliul Superior al Magistraturii, potrivit Legii nr. 317/2004, republicată, cu modificările și completările ulterioare, exclude abilitarea Plenului de a funcționa ca o comisie de evaluare și verificare a pregătirii profesionale.

În aceste condiții, interpretarea dispozițiilor art. 52 din Legea nr. 303/2004, republicată, cu modificările și completările ulterioare, în corelație cu dispozițiile referitoare la organizarea și funcționarea Consiliului Superior al Magistraturii, prevăzute în Legea nr. 317/2004, republicată, cu modificările și completările ulterioare, conduce la concluzia că, în concepția legiuitorului, este nu doar posibilă, ci chiar necesară constituirea unei comisii de evaluare și verificare profesională a candidaților pentru promovarea în funcția de judecător la instanța supremă.

O altă interpretare ar conduce la imposibilitatea verificării reale și efective a condiției privind remarcarea în activitatea profesională.

Or, prevederile art. 52 din Legea nr. 303/2004, republicată, cu modificările ulterioare trebuie interpretate în sensul în care pot produce efecte juridice și nu în sensul în care norma în discuție ar fi inaplicabilă din punct de vedere practic.

Din aceeași perspectivă și în aceeași măsură era necesară reglementarea atribuțiilor acestei comisii, a procedurii în fața comisiei și a elementelor de evaluare, precum și a actului prin care se materializează activitatea comisiei, toate aceste aspecte fiind reglementate în art. 6, 7, 8 și 9 din Ghid.

Sub acest ultim aspect, răspunzând unei alte critici a reclamantei, învederează pârâtul că raportul de evaluare și verificare a pregătirii profesionale prevăzut de art. 9 alin. 1 din Ghid, ce se întocmește de către comisie la finalizarea activității de evaluare și verificare, nu se confundă cu raportul consultativ al colegiului de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție, la care fac referire dispozițiile art. 52 alin. 4 din Legea nr. 303/2004, republicată, cu modificările și completările ulterioare și care își găsește reglementare separată în art. 3 din Ghid.

Pe premisele asigurate de reglementarea Ghidului, Plenul Consiliului Superior al Magistraturii are posibilitatea reală și efectivă de a realiza selecția pe care o impun dispozițiile art. 52 din lege, având în vedere atât constatările și concluziile comisiei de evaluare și verificare a pregătirii profesionale, cât și, în egală măsură, raportul consultativ și recomandarea primite de la Colegiul de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție, modul de susținere a interviului de către candidat în fața Plenului etc.

Curtea constată că analiza criticilor de legalitate a dispozițiilor actului administrativ indicate de reclamantă la pct. 1 presupune o apreciere a judecătorului asupra noțiunilor

utilizate de legiuitor la stabilirea condiției privitoare la candidat: *de a se fi remarcat în activitatea profesională*.

Dacă la baza analizei îndeplinirii acestei condiții legale stă în mod necesar opinia majoritară adoptată prin vot deschis, motivată, a colegilor candidatului (referitoare probabil la activitatea profesională a acestuia) și dacă este necesară sau nu depunerea de către de candidat a unor hotărâri judecătorești cu obiect diferit sau, după caz, acte întocmite de procurori, inclusiv hotărâri judecătorești desființate sau casate ori acte ale procurorului infirmate, nu poate fi stabilit pe calea cererii în suspendare.

Instanța reține apărarea pârâtului în sensul că legea art. 40 alin. 1 lit. c din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicată, cu modificările și completările ulterioare, prevede atribuția Secției pentru judecatori din cadrul Consiliului Superior al Magistraturii de a examina *recomandările primite de la Colegiul de conducere al instanței supreme* privind numirea în funcție a judecătorilor în cadrul Curții, constatând totuși că legiuitorul nu impune motivarea recomandării.

În ceea ce privește celelalte puncte, Curtea constată că acestea constituie cazuri justificate în sensul legii contenciosului administrativ, impunând măsura excepțională a suspendării executării actului administrativ.

Prevederile art. 6, 7, 8 și 9 din Ghid, care prevăd constituirea, prin hotărâre a Plenului CSM, a unei Comisii pentru selecția candidaților formată din 3 membri, judecatori care își desfășoară activitatea în cadrul secției respective a Înaltei Curți de Casație și Justiție, atribuțiile ce revin acestei Comisii în procedura de promovare, procedura ce include interviul pe care judecătorii candidați pentru promovarea la Înalta Curte de Casație și Justiție îl susțin în fața acestei Comisii de selecție a candidaților, raportul întocmit de Comisie, instituie o procedură ce adaugă la lege, și nu organizează executarea ei.

Prin adoptarea unor reguli necesare punerii în aplicare a dispozițiilor art. 52 din Legea nr. 303/2004 nu se pot reglementa în sarcina Înaltei Curți competențe noi.

Singurele atribuții legale ale Î.C.C.J. în promovarea judecătorilor la instanța supremă sunt în sarcina Colegiului de Conducere, care: primește candidaturile, le analizează și le înaintează CSM însoțite de un raport consultativ asupra promovării (art. 52 alin. 4 Lg. 303/2004).

În aprecierea Curții, instituirea acestor noi competențe în sarcina ÎCCJ nu se justifică prin necesitatea analizării de CSM a condiției ca judecătorul „să se fi remarcat în activitatea profesională”.

Legiuitorul dă în sarcina Consiliului Superior al Magistraturii competența de a dispune promovarea în funcția de judecător la Înalta Curte de Casație și Justiție a judecătorilor care „s-au remarcat în activitatea profesională”: art. 52 alin. 1 din Legea nr. 303/2004, republicată, cu modificările și completările ulterioare: „Promovarea în funcția de judecător la Înalta Curte de Casație și Justiție se face de către Consiliul Superior al Magistraturii”, dintre persoanele care îndeplinesc anumite condiții, printre care și aceea de a se fi „remarcat în activitatea profesională”.

În aprecierea instanței, din aceste dispoziții legale nu reiese voința legiuitorului de a da în sarcina Înaltei Curți atribuțiile de evaluare și verificare profesională a candidaților.

Faptul că prin acest Ghid s-a detaliat „o procedură practică și obiectivă de selecție a candidaților la Înalta Curte de Casație și Justiție, în vederea aprecierii în concret a pregătirii profesionale a candidatului și a evaluării activității acestuia” nu constituie un argument care să înlăture critica referitoare la aplicarea dispozițiilor art. 4 alin. 3 din Legea nr. 24/2000: „Actele normative date în executarea legilor [...] se emit în limitele și potrivit normelor care le ordonă”.

Față de cele reținute mai sus, Curtea apreciază că susținerile pârâtului conform cărora „modul în care este organizat și funcționează Consiliul Superior al Magistraturii, potrivit Legii nr. 317/2004, republicată, cu modificările și completările ulterioare, exclude abilitarea Plenului de a funcționa ca o comisie de evaluare și verificare a pregătirii profesionale”, astfel că „interpretarea dispozițiilor art. 52 din Legea nr. 303/2004 în corelație cu dispozițiile referitoare la organizarea și funcționarea Consiliului Superior al Magistraturii” „conduce la concluzia că, în concepția legiuitorului, este nu doar posibilă, ci chiar necesară constituirea unei comisii de evaluare și verificare profesională a candidaților pentru promovarea în

funcția de judecător la instanța supremă” nu pot fi avute în vedere decât în analiza unor propuneri de *lege ferenda*.

Curtea apreciază că este întrunită și cea de-a doua condiție legală- iminența producerii unei pagube, în sensul art. 2 alin. 1 lit. ș) din Legea nr. 554/2004, conform căreia prin pagubă iminentă se înțelege „prejudiciul material viitor și previzibil sau, după caz, perturbarea previzibilă gravă a funcționării unei autorități publice sau a unui serviciu public”.

Instanța are în vedere faptul că prin derularea procedurii adoptate prin Ghidul supus analizei s-ar putea ajunge în situația în care actele de numire în funcție a judecătorilor la Înalta Curte de Casație și Justiție să fie viciate, în cazul în care Hotărârea CSM va fi anulată de către instanță.

În acest caz s-ar putea produce o perturbare gravă a activității instanței, în condițiile în care deficitul de judecători este mare (în prezent fiind 15 locuri vacante).

Nu se pot reține susținerile pârâtului în sensul că paguba s-ar produce tocmai prin suspendarea Hotărârii nr. 160, deoarece ar conduce la blocarea procedurii de promovare la instanța supremă.

Prin Hotărârea Plenului CSM nr. 160/2011 se dispune la art. 3 încetarea efectelor actelor administrative cu caracter normativ adoptate anterior de CSM privind selecția și evaluarea candidaților la funcția de judecător la Înalta Curte. Ca efect al suspendării, această dispoziție și-ar întrerupe vremelnic efectele juridice.

Pentru aceste considerente și având în vedere caracterul unitar al procedurii instituite prin Ghidul privind selecția candidaților pentru promovarea în funcția de judecător la Înalta Curte de Casație și Justiție, Curtea va admite cererea și va dispune suspendarea executării Hotărârii nr. 160/2011 până la pronunțarea instanței de fond.

**PENTRU ACESTE MOTIVE,
ÎN NUMELE LEGII,
HOTĂRĂȘTE:**

Admite cererea formulată de reclamanta ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, cu sediul în București, str. Batiștei nr. 25, sector 2, în contradictoriu cu pârâtul CONSILIUL SUPERIOR AL MAGISTRATURII, cu sediul în București, Calea Plevnei nr. 141B, sector 6.

Dispune suspendarea executării Hotărârii nr. 160/2011 până la pronunțarea instanței de fond.

Cu drept de recurs în 5 zile de la comunicare.

Pronunțată în ședință publică azi, 14.04.2011.

Președinte,

Grefier,